

Omvandlingen av Olivia Thordstein Blomkvist

Det finns många olika namn på vad som hände med världen. Vissa kallar det "slutet på mänskligheten" andra kallar det "världens undergång". Men jag kallar det slutet på mig själv.

Gatorna är tomma. Gamla tidningspapper ligger på marken som förut var full av liv och glädje. En råtta skuttar fram framför mina fötter så att jag kommer till ett hastigt stopp. Den där unkna lukten av ruttet fyller min näsa. Det luktar hemskt, den gör mig mer illamående än vad jag redan är. Min arm värker, torkat rött blod syns på undersidan av min högra arm.

De senaste nätterna har varit tuffa. Det blir allt svårare att hitta mat och ett säkert ställe att sova på. Jag rör mig sakta genom de tomma smutsiga gatorna. Jag börjar känna mig yr. Någonting är inte rätt. Det känns fel. Men jag kan inte sluta nu, jag har ett mål, ett mål jag verkligen måste slutföra. Hitta mat. Jag har inte ätit på flera dagar. Veckor kanske till och med. Det börjar kännas meningslöst.

Jag måste dessutom hitta ett ställe att sova på, det börjar bli mörkt och kallt, det farliga blir snart farligare. Jag ser ett ensamt litet hus framför mig. "Kanske är det säkert?" Tänker jag för mig själv. Jag lyckas få upp den söndriga dörren och går in. Huset är tomt. Den som levde här innan har tagit allt med sig. Iallafall det nödvändigaste. Det finns en liten smutsig soffa i det ena rummet, i ett annat rum är det ett söndrigt kök med nästan ingenting i. Det finns en toalett, om man ens får kalla det en toalett. Spegeln är sönder slagen och det ligger papper och tomma medicinburkar på golvet. Jag suckar. Min ögon är tunga och svetten rinner ner från min panna. Öronen tjuter som ånglok medan jag sakta släpar mig fram till soffan. En ljus flimrande hinna lägger sig framför mina ögon innan jag kollapsar ner på den trasiga och smutsiga soffan.

Allt är kaos. Människor som springer. Bilar som kör var de kan för att ta sig ur städerna.

Poliser som skjuter människor lite hej vilt för de inte vet vem som kan vara att lita på. Sirenerna som tjuter överallt. Blod som täcker de annars gråa gatorna. Byggnader som brinner och faller. De där sakerna som såg ut som människor men inte var det. Till och med hon, hon som jag älskat, jag såg henne bli någon annan, något som inte var hon. Då visste jag att allt var på väg att bli fel. En plötslig smäll gör att ett hemskt tjut börjar ljuda i mina öron. Jag vänder mig om och ser stora röda lågor slå ut och till slut ta över det höga höghuset. Ett svart moln lägger sig som ett täcke över den sunkiga himlen. Det var början på mänsklighetens slut.

Jag sätter mig upp. Bröstkorgen reser sig upp och ner snabbt. Jag är kallsvettig. Nej, jag vill inte ens tänka på det. Den där natten, det var den värsta natten i mitt liv.

Något alla visste om men aldrig trodde skulle hända. Jag reser mig långsamt upp, mitt huvud snurrar, jag känner en ryckning i min högra hand. Febern har blivit värre. Min mage kurrar som en lastbil

som gått sönder. Långsamt tar jag mig ut ur huset. Det är förvånansvärt fridfullt när jag går längs gatorna. Men det blir snabbt tråkigt och långdraget. Den gråaktiga solen följer mig långsamt medan jag går.

Jag går. Jag går, jag går, jag går. Jag har gått i flera timmar nu och det blir svårare för varje dag att ta mig omkring. Min yrsel har blivit värre och febern försvinner inte. Jag blir allt mer desperat efter mat och vatten, men ingenting jag hittar är bra nog. Hus efter hus. Butik efter butik. Ingenstans, ingenting. Det börjar bli långdraget. Jag fortsätter gå för att hitta någonting. Mat, vatten, underhållning. Det spelar ingen roll. Det här kommer bli slutet för mig om jag inte gör något fort.

Jag går långsamt och letar efter någon typ av byggnad som kanske har något typ av mat eller vatten. Solen lyser på mig. Det är varmt och jag känner svetten rinna från min panna. Plötsligt anar jag något i min ögonvrå. En liten butik. Den har skitiga blå vimplar vid sidan av den smutsiga och igenspijade dörren. Jag flyttar mig närmare den lilla butiken så snabbt och tyst jag kan och försöker att inte trilla. Dörren är svår att få upp. Jag använder all min sista kraft för att ta bort plankorna. Till slut öppnas dörren. Ett gnisslande ljud hörs från dörren. Gångjärn som inte har rört sig på flera månader kanske till och med år. Ett moln av damm och smuts flyger ut när dörren öppnas och jag tar mig långsamt in med tunga steg. Den instängda lukten av fukt träffar min näsa när jag kliver in. Det är stökigt och tomt där inne. Såklart. Jag letar. I ett ensamt hörn ser jag en plank som sticker upp lite. Jag tar mig över dit och lyfter på plankan. "Konserverade persikor" står det på förpackningen. Jag har hittat det. Mat. Jag plockar ivrigt upp en dolk och skär av locket. Sticker en persikoskiva på knivbladet och tar en tugga och klöks, det smakar ruttet kött. Jag kollar undersidan av locket. "Bäst före. 20/7 2087". Den ska inte ha gått ut, den ska vara bra. Det ska smaka bra. Jag älskar persikor. Jag tar en tugga till, jag måste ha inbillat mig. Plötsligt känner jag ett bubblande och rasslande i magen. Jag blir alldeles kallsvettig och mina öron susar. Min kinder spänns åt och jag känner den sura smaken av galla stiga upp i halsen, jag sväljer och sväljer men det hjälper inte. Hela min kropp krampar. Jag böjer mig snabbt ner. En äcklig, grön, klumpig sörja förs upp. Jag blir svajig men jag rättar på mig igen.

Plötsligt känner jag någonting. En doft. En doft så härlig att jag tror jag inbillar mig den. Den kommer utifrån. Jag rör mig långsamt ut ifrån butikens bakdörr. Kartonger fyller baksidan av butiken. Mina steg är långsamma och mina ryckningar har blivit värre. Ryckningarna i mina armar och nacke är värst. Det slutar inte. Mina ben känns som tunga cementblock när jag går. Mitt huvud snurrar som ett pariserhjul, det känns tungt, tungt som om det vore en järnkula. Men jag måste ta mig till lukten. Jag kan inte låta bli, det är som att någon konstig kraft drar mig till lukten. Jag öppnar den trasiga grinden som leder ut till gatan. Gamla tidningar ligger på trottoaren och

vägen. "Är detta jordens undergång?" Står det i stor fetmarkerad stil på en av tidningarna. Jag tar ett tungt steg på den söndriga och blöta tidningen när jag fortsätter sökandet efter den där ljuvliga lukten.

Gatorna är blöta, det måste ha regnat när jag var inne i butiken. Men hur märkte jag inte det? Plötsligt tittar jag upp från marken. En stor cement vägg fyller mitt synfält. En

återvändsgränd. Jag suckar och vänder på mig. Mina öron börjar tjuta och jag känner mig kallsvettig. Min syn fylls av en vit hinna och jag sätter en hand mot cementväggen och kanar mig långsamt ner till marken. Mina byxor blir fuktiga när jag nuddar den blöta marken. Det tjutande ljudet i mina öron är outhärdligt. Jag håller mina ryckande händer över mina öron i ett försök att dämpa ljudet. Inget hjälper. Men lukten. Jag måste ta mig till lukten. Jag stödjer mig mot cementväggen medan jag långsamt tar mig upp på benen igen. Med tunga steg rör jag mig till lukten. Ljudet fortsätter tjuta i mina öron. Men jag måste fortsätta.

Det känns som att jag gått i evigheter. Men jag har fortfarande inte hittat lukten. Det är som att den lurar mig. Jag går och går, jag tror att jag kommer närmare lukten. Att den är bakom huskanten. Jag rör mig snabbare och snabbare. Ignorerar det tjutande ljudet och mitt snurrande huvud. Jag går runt hörnet och!...Inget. Inget syns till på andra sidan utom ett par råttor som äter ur en soptunna som ligger nedslängd på marken. Meningslöst. Det är meningslöst att fortsätta leta. Men jag kan inte släppa den, oavsett hur mycket mitt huvud snurrar och tjuter. Oavsett ryckningarna i mina armar och nacke. Jag kan inte sluta.

De blöta gatorna gör ett plaskande ljud när jag långsamt rör mig framåt. Jag måste ta mig till doften. Mina ben börjar röra sig fortare när jag tar mig fram. Jag vinglar till.

Nej.Kan.inte.sluta.nu. Plötsligt landar jag i en kall, sunkig vattenpöl. Jag känner att mina byxor klibbar sig fast på mina ben när jag landar i pölen. Det är en obehaglig känsla av det skitiga vattnet som absorberas av mina byxor. Jag blir blöt och kall. Men sedan känner jag något. Lukten. Den blir allt starkare. Jag lyckas resa mig upp från pölen. Så snabbt jag kan tar jag mig framåt på gatan. Vatten rinner ner från mina byxor. Jag passerar gatukanten och Plötsligt. Plötsligt ser jag det där. Där i fjärran ser jag det, det som har luktat så gott.

Människan.

Salivet börjar formas i min mun och sipprar ner på min haka. Det var slutet på mig själv.